

Profesor Grdenić je bio dekan (1960.–1962.) i prodekan (1962.–1964.) Prirodoslovno-matematičkog fakulteta te rektor Sveučilišta u Zagrebu (1976.–1979.). Izabran je za izvanrednog (1959.), a potom i za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (1973.), a neko vrijeme je djelovao i kao njzien Glavni tajnik (1973.–1975.). Pri Akademiji je utemeljio i bio prvi predsjednik Jugoslavenskog kristalografskog centra (1966.–1991.), glavni urednik njegova "Godišnjaka", a od 1991. je počasni predsjednik Hrvatske kristalografske zajednice Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Svojim djelovanjem povezao je Zagreb sa svjetskim centrima za kemijsku kristalografiju. Od 1975. dopisni je član Akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, a od 1976. i Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Član je Hrvatskog kemijskog društva (1945.) i njegov predsjednik (1970.–1972.). Član je Engleskog kemijskog društva (1955.), Američkog kemijskog društva (1959.), počasni član Hrvatskog prirodoslovnog društva (1980.) i počasni savjetnik Instituta "Ruđer Bošković" (1970.). Djelovao je kao odgovorni urednik časopisa *Priroda* (1948.–

1955.) te kao član Savjeta međunarodnog časopisa *Inorganica Chimica Acta* (Padova, od 1974.–1988.).

Dobitnik je više nagrada i priznanja: republičke nagrade "Ruđer Bošković" (1961.), Nagrade grada Zagreba (1975.), medalje "Božo Težak" Hrvatskog kemijskog društva (1990.).

Drago Grdenić je svojim znanstvenim, stručnim, društvenim, popularnim i promicatelskim radom obogatio hrvatsku prirodoslovnu i kulturnu sredinu. Obilježio je razvitak kemije na tlu Hrvatske i osigurao joj legitimitet u svijetu.

Na kraju, važno je istaknuti da je on jedan od rijetkih znanstvenika koji je znao svoje studente i mlađe suradnike oduševiti za kemijska pitanja i uputiti ih u istraživački rad. Sugestijama, kritikama i konstruktivnim primjedbama znao je ukazati na pravi put. Na tome su mu zahvalne generacije hrvatskih kemičara, kao i autorice ovog teksta.

Snježana Paušek-Badždar i Marina Cindrić

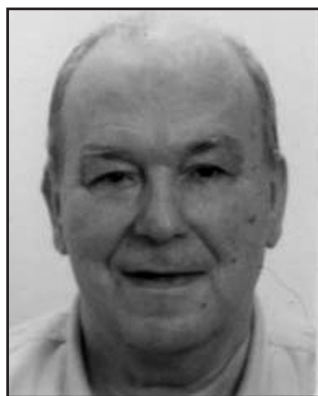
u spomen

IVO PAVIČIĆ, dipl. ing. kemije (1931.–2009.)

16. srpnja 2009. godine umro je u Splitu Ivo Pavičić, dipl. ing. Rođen je 1931. godine u Splitu, u obitelji podrijetlom iz Vrbanja na otoku Hvaru. Gimnaziju je završio u Splitu, a 1957. godine diplomirao je na kemijsko-tehnološkom odsjeku Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu,.

Po završetku studija zapošljava se u tvornici "Jugovinil" u Kaštel Sućurcu. U okviru programa pomoći nerazvijenim zemljama Agency for International Development odlazi na posljediplomsko usavršavanje u SAD i to na Missouri University of Science and Technology i Polytechnic Institute of Brooklyn, gdje studira i specijalizira makromolekularnu kemiju. Nakon usavršavanja u SAD-u vraća se u "Jugovinil" i postaje šef Odjela za istraživanje i razvoj, dok na tek osnovanom Kemijsko-tehnološkom fakultetu u Splitu u svojstvu višeg predavača predaje kolegij "Makromolekularna kemija". Za vrijeme rada u "Jugoviniliu" posebno se bavio proizvodnjom suspenzionog PVC-a za potrebe građevinarstva pri čemu se proizvodi suspenzionni PVC za ondašnju Jugoslaviju, Njemačku, Italiju i Mađarsku, u čemu je posebna uloga bila upravo dipl. ing. Ive Pavičića.

Krajem šezdesetih godina s grupom kemijskih inženjera, inženjera strojarstva i ekonomista preuzima tvornicu češljeva "Cetinka" u Trilju i pretvara je u modernu tvornicu plastičnih proizvoda, koja konkurira na svjetskom tržištu i izvozi na zapadno tržište. Kao tehnički direktor rukovodi proizvodnjom tvrdih i mekih PVC ploče za građevinarstvo, farmaceutske i prehrambene industrije, te štampanih folija "Cetifix" za namještaj. "Cetinka" u Trilju zapošljava 800 radnika i otvara svoje pogone za recikliranje PVC-a u Vrljici i Tjarići, gdje su povratnici iz tog kraja investirali u proizvodnju i

dobivali zajamčeno radno mjesto. Za taj svoj istaknuti rad u "Cetinki" dipl. ing. Ivo Pavičić dva puta je dobio nagradu tadašnje općine Sinj.

Formiranjem SOUR-a "Jadranplast" sredinom sedamdesetih godina prelazi u tu organizaciju plastičara Dalmacije, ali samo kratko, te se ponovo vraća u "Cetinku" kao istaknuti inženjer iz područja prerade plastičnih masa, gdje ostaje do 1990. godine kada odlazi u mirovinu i nastavlja raditi kao konzultant za domaće i inozemne investitore u području polimera.

Kao osoba volio je ljude i uvijek im je pomagao, a posebno mladim inženjerima svojim znanjem i praktičnim iskustvom. Bio je pravi inženjer, zato se i vratio iz "Jadranplasta" u "Cetinku", gdje je

posebno vodio računa o praktičnim proizvodnim problemima u pogonu. Volio je nogomet (Hajduk) i klasičnu glazbu (Wagnera i Bacha), a u slobodno vrijeme se bavio fotoamaterstvom, da bi se pri kraju svog radnog i životnog vijeka posebno zagrijao i zavolio rad na računalu, a posebno internet. Smatrao je da se samo proizvodnjom hrvatsko gospodarstvo može izvući iz okova dugova i pri tome stvoriti uvjete za ravnomjerni razvoj i napredak naše domovine.

Svoje ogromno znanje iz polimerne kemije nesebično je prenosio kao inženjer na svoje mlađe suradnike, a kao nastavnik na studente.

Njegovom smrću HDKI je izgubio svog člana i istaknutog kemijskog inženjera u području proizvodnje polimera i prerade PVC-a. Neka mu je vječna slava i hvala.

Prof. dr. sc. Ratimir Žanetić